

Warszawa, dnia 11 września 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 231/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Maciej Schulz

SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora: Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 11 września 2017 r. w Warszawie

sprawy J. H. syna R. i H. ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 26 października 2016 r. sygn. akt II K 914/12

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w ramach obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w punkcie 3 wyroku zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz małoletniej pokrzywdzonej J. R. kwoty 40.734, 00 USD lub równowartości tej kwoty w walucie polskiej na dzień wykonania zobowiązania; w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego N. O. kwotę 516,60 zł wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżycielce posiłkowej przed sądem II instancji; wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Jacek Matusik SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn. akt: VI Ka 213/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej K. R. częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że wina oskarżonego w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony postępowania. W treści złożonej apelacji skarżący wniósł natomiast o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż J. N. zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie od 3 czerwca 2011 r. do 1 marca 2012 r.

Należy jednak stwierdzić, iż sąd rejonowy prawidłowo wskazał datę 7 lipca 2011 roku, jako moment dokonania przez oskarżonego oszustwa na szkodę córki K. K.. Zawarty w akcie oskarżenia zarzut obejmował co prawda

okres wcześniejszy, niemniej jednak argumentacja sądu rejonowego, uzasadniająca zaskarżoną decyzję jest w pełni prawidłowa.

Nie sposób uznać, iż w okresie od 3 czerwca do 7 lipca 2011 r. po stronie oskarżonego istniał zamiar podstępного doprowadzenia K. K. do niekorzystnego rozporządzenia jej majątkiem - w rozumieniu art. 286§1 kk.

Pokrzywdzona chciała, aby jej partner - J. N. posiadał własne dochody i wsparła posiadanymi pieniędzmi jego pomysł na działalność, polegającą na sprowadzaniu samochodów z USA i ich sprzedaży w Polsce.

Z materiału dowodowego nie wynika (zwłaszcza w odniesieniu do wskazanego wyżej ustalenia), aby pokrzywdzona udzieliła J. N. pożyczki w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. Przekazane przez nią środki miały bowiem stanowić jej wkład w to przedsięwzięcie biznesowe. K. K. - sama prowadząc działalność gospodarczą - była również w pełni świadoma, czym jest ryzyko inwestycyjne.

Oskarżony sprowadzając z USA pierwsze dwa samochody (gdzie bezpośredni udział w tych transakcjach brała także pokrzywdzona), nie przewidział, że inwestycja ta nie przyniesie oczekiwanego zysku. Nie sposób dopatrzeć się w tym konkretnym jego działaniu zamiaru dokonania oszustwa na szkodę swojej ówczesnej partnerki życiowej.

K. K., również nie dopatrzyła się w działaniu oskarżonego takiego zamiaru i w dniu 7 lipca 2011r. przelała na jego konto znaczną kwotę pieniędzy, de facto należących do małoletniej córki J..

Dopiero kiedy J. N. otrzymał od K. K. kolejny przelew, opiewającego na kwotę 41 375,30 USD, zaczął wykorzystywać pieniądze niezgodnie z ich przeznaczeniem - jakim miała być kontynuacja działalności w zakresie sprowadzania pojazdów z USA. Oskarżony wycofał pełnomocnictwo do konta bankowego, udzielone K. K., nie informując ją o tym, a tym samym pozbawiając możliwości kontroli wydatkowania środków znajdujących się na koncie.

Należy zatem stwierdzić, iż dopiero w dniu 7 lipca 2011 r. u oskarżonego powstał zamiar dokonania oszustwa , albowiem przekonał K. K. do dalszego inwestowania pieniędzy w kontynuację przedsięwzięcia, którego w istocie nie miał zamiaru dalej realizować. Wykorzystał otrzymane pieniądze niezgodnie z ich przeznaczeniem, a także nie miał zamiaru zwrócić ich K. K..

W związku z powyższym, w ocenie sądu odwoławczego, sąd meriti prawidłowo ustalił datę dokonania oszustwa przez J. N. na szkodę córki K. K. , bowiem dopiero 7 lipca 2011 r. zachowanie oskarżonego wypełniło wszystkie znamiona czynu zabronionego, opisanego w art. 286 § 1 kk.

Należy także wskazać, iż wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w kwestii pochodzenia oraz własności środków pieniężnych, które zostały przelane przez pokrzywdzoną na konto oskarżonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, jakoby wyludzona przez J. N. kwota pochodziła z innego źródła, niż majątek małoletniej J. R. w postaci należącego do niej spadku - którym dysponowała jej matka.

Sąd rejonowy zasadnie uznał, iż biorąc pod uwagę poniesione przez K. K. wydatki związane z generalnym remontem zamieszkiwanego przez nią domu oraz zakupem nowego samochodu, a także wysokość jej dochodów - kwota przelana na konto oskarżonego w dniu 7 lipca 2011 r. stanowiła wyłącznie majątek jej córki.

W związku z powyższym, w pełni zasadnym było orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyłącznie na rzecz małoletniej J. R., która była jedyną i faktyczną właścicielką środków przelanych przez jej matkę na konto oskarżonego.

Odnosząc się natomiast do kwestii związanej ze sposobem wyliczenia faktycznej szkody spowodowanej oszustwem oskarżonego, sąd odwoławczy w pełni akceptuje sposób w jaki wyliczenia tego dokonał sąd meriti.

K. K. wpłaciła łącznie na założone przez J. N. konto kwotę 56 962,3 USD. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika natomiast, iż w ramach deklarowanej przez siebie działalności, J. N. zainwestował łącznie tylko kwotę 16 227,42 USD.

W ocenie sądu okręgowego zasadnym zatem było zasądzenie w ramach obowiązku naprawienia szkody różnicy wskazanych wyżej kwot. Jak bowiem zostało już ustalone - koszty związane ze sprowadzeniem do Polski dwóch pierwszych samochodów, które zostały pokryte ze środków przelanych przez pokrzywdzoną za pierwszym razem, stanowiły ryzyko inwestycyjne K. K., na które się godziła, w związku z czym nie mogą zostać uznane za część szkody wynikłej z popełnienia przestępstwa, w rozumieniu art. 46§1 kk. Pokrzywdzona może żądać zwrotu tej kwoty wyłącznie na drodze cywilnej.

Sąd okręgowy podziela natomiast pogląd skarżącego, dotyczący niezasadnego przeliczenia kwoty 40 734,00 USD na walutę polską, po kursie obowiązującym w dniu popełnienia oszustwa przez oskarżonego. J. N. powinien zwrócić tą kwotę w walucie w jakiej została mu przekazana na konto przez K. K., tj. w dolarach amerykańskich albo według aktualnego kursu tej waluty w złotych polskich.

Mając na uwadze fakt, iż kursy walut obcych podlegają znacznym wahaniom, takie wyliczenie powinno się odbywać według kursu obowiązującego w dniu wykonania zobowiązania o jakim mowa w art.46§1kk.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.

SSO Maciej Schulz SSO Jacek Matusik SSO Małgorzata Bańkowska